

MESTYÁN ÁDÁM

A londoni járat

Kivándorlás aranyló cirkusza,
temetésre küldöm a pénzt haza.
Pedig szerettem volna szórmében,
hintóból kilépve, szivarral inteni:
Hozzatok bort! Hozzatok nőket!
Hozzatok csak a pesti éveket.

De Isten nem akar így diadalt.
Azt akarja, kilépve csönd legyen,
ünnep nélküli csendet akar,
hotelszobát, ha nincs hely anyánál,
késő érkezést, hajnali repülőket,
átutalást kér és nem jelenlétet.

Hozzatok csak a pesti éveket.
Kilóra veszem az emlékezetet.
Látom én, hogy egyre sötétebb,
lehajtott fej, enyhe borosta,
csak néha kérdezek: él-e még,
hány gyerek van, miért alkoholistá.

Ó, ti körúti cetlis oszlopok!
Beszállókártya, temetések,
az ebédelő öreg barátok,
heroin és Tinder-magányok.
Hozzatok bort, hozzatok nőket.
Hozzatok csak a pesti éveket.

Hiányzik, de azért jobb, ha nincsen.
Tele van a londoni járat, szívem,
soha, de soha nem érünk haza,
kivándorlás aranyló cirkusza,
fontot váltok, ha nincs aprója.
Még mindig üvölt Pest és Óbuda.